

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμαι, ἀληθεὶς προσεχὴν εἰς τὴν χάραν τῶν ἀσφαλοῦς και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρισταγείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ *Ἐσωτερικὸν... 89.16.— *Ἐξωτερικὸν... 89.20.— *Ἐξώτερον... 8.50 *Ἐξώτερον... 5.50 *Τελευτῶν... 4.50 *Τελευτῶν... 5.50 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879 ΙΑΡΥΘΗ — ΕΚΔΟΣΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ *Ἐν Ἀθήναις, [Ἐν Ἰανουαρίῳ] 1921	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ *Ἐσωτερικ. λεπ. 40 *Ἐξωτερικ. λεπ. 45 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΙΣ *Ὅδος Ἐδουάρδου ἀρ. 36 παρὰ τὸ Βασιλικόν *Ἔτος 43ον. — *Ἀριθ. 8
--	--	---	---

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ Οἰκογενείας]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)
 — Κι' ἂν τὸ σχέδιον ἀποτύχη, ρώτησε ἕνας νέος λοχαγός.
 — Ἐ, φίλε μου, ἡ τύχη βοηθεῖ τὸν πολμηρό, ἀποκρίθηκε ὁ συνταγματάρχης Βερναρδίε· καὶ στὸν πόλεμον, τὸ κριώτερον προτέρημα εἶναι ἡ τόλμη. Ἡ πεποίθησή μου εἶναι, ὅτι με τέτοιον στρατηγόν, σὺν τῷ δικῷ μας, τὸ σχέδιον θὰ ἐπιτύχη. Ὅπως κι' ἂν εἶναι, εἴτε ἀποτύχη εἴτε ἐπιτύχη τὸ σχέδιον, ἡ διαταγή ἢ δική μας εἶναι πάντα ἡ ἴδια· Νὰ πάμε μπροστά. Καὶ θὰ πάμε! Ἀν ὁ Διουμοριεὺς ἐπιτύχη, θὰ ἐνώθουμε μετ' αὐτὸν τὸ στρατὸν σου. Ἀν ἀποτύχη, μόνον μας θὰντιμετωπίσουμε τὸν ἔχθρον.
 — Ἀ, θαυμάσια! φώναξαν πολλοὶ ἀξιωματικοί.

Ἐνας ψιθυρὸς χαρῆς καὶ λύσσης μαζί διέτρεξε ὅλο τὸ σύνταγμα, πού οἱ ἄνδρες τοῦ ἀκούγαν μετ' ἀγωνία τὴ συνομιλία τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ καταλάβουν ἀπὸ μακρὰ τίς ἐξηγήσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τους.
 Οἱ πλησιέστεροι ὁμῶς τίς εἶχαν ἀκούσει καλὰ καὶ, ὡς ἀνάβει ἐν πυρὸς τῆς ψυχῆς, ἡ εἰδηση μεταδόθη ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην.
 Ἐτοί σε λίγο ὁ ψιθυρὸς ἔφεινε βοή κι' ἐπειτα ἀντήχησαν κραυγές.

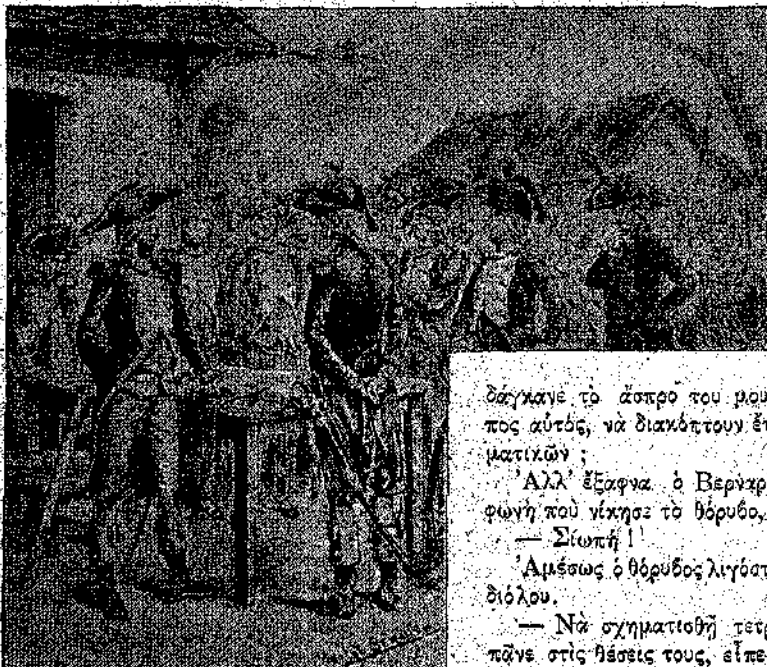
Χωρὶς νάρησαν τίς τάξεις τους, οἱ στρατιῶτες ἐκούνησαν τὰ τουφέκια τους καὶ τὰ μεγάλα τους δίκομα καπέλλα, φωνάζοντας:
 — Ἐξὺ οἱ Πρόσοι! Κατὼ ὁ Μπρούναβι! Ζήτη τὸ Ἔθνος!
 Για κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ θόρυβος ἀπ' ὅλους εἰς μαριὰς ἦταν ἀπερίγραπτος.

Ἐδῶ, παιδιὰ μου, ἀνοίγω μιὰ παρένθεση. Σήμερα, τέτοιαις θορυβώδεσι ἐκδηλώσεσι στοὺς στρατοὺς δὲν γίνονται. Τίς ἀπαγορεύει ἡ πειθαρχία. Ἀλλὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, τάχατα προπάντων στρατεύματα πού εἶχε μαζέψει ἡ Ἐπανάστασις, δὲν πειθαρχοῦσαν καὶ τόσο πολὺ. Γιατί δὲν ἦταν συνειθισμένα. Ἀν καὶ τοὺς εἶλεπε ὁμῶς ἡ αὐστηρὴ καὶ τέλεια στρατιωτικὴ ἀγωγή, οἱ αὐτοσχέδιοι ἐκεῖνοι στρατιῶτες ἀγαποῦσαν τὴν πατρίδα τους κι' ἤξεραν νὰ πεθαίνουν γι' αὐτή, ἔστω καὶ φωνάζοντας σὲ στιγμὰς πού ἡ πειθαρχία δὲν τὸ συγχωροῦσε. Ἀν θέλετε μάλιστα, οἱ θορυβώδεσι αὐτὲς ἐκδηλώσεις ἦταν ἀναγκαῖαι, γιατί μεγάλωναν τὴ μὴν ἀρετὴν πού εἶχαν· τὸν ἐνθουσιασμό. Κι' ὁ συνταγματάρχης Βερναρδίε, πού τὸ ἤξερε, ἄφινε τὸ σύνταγμα τὸ ἐλεύθερον νὰ θορυβῆ καὶ νὰ ζητωκραυγᾷ.
 Ἀπαντῶντις ὁ ταγματάρχης Διντιέγ, πού εἶχε τὸ 2ο τάγμα, δὲν ἔβλεπε με

πολλὴ εὐχαρίστησι τὸ δάσος ἐκεῖνο τῶν λογγίων καὶ τῶν καπέλλων γὰ τραντάζεσθαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας παλιὸς ἀξιωματικὸς μετ' ἀσπρὰς τρίχας, πού εἶχε λάβει μέρος στὸν ἐπταετῆ πόλεμον μετ' Ὀυδοβίκου ΙΒ' κι' εἶχε ἰδῆ, τραντάπεντε χρόνια προτύτερα, τὸ Ροσμπάχ κι' εἶχε μεγάλῃ ἰδέᾳ γιὰ τὴν τακτικὴν τοῦ πρωσσικοῦ στρατοῦ. Περισσότερον ὁμῶς ἀπ' ὅλα ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα του καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀποφάσις νικηλοῦσθαι κι' αὐτὸς τοὺς πλανημένους ἐκεῖνοὺς Γάλλους πού, γιὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ στέμμα τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ', πέρασαν τότε στὸ αὐστριακὸν στρατόπεδον.
 Οἱ στρατιῶτες του τὸν ἐκτιμοῦσαν χωρὶς νὰ τὸν ἀγαποῦν· κι' αὐτὸς πάλι τοὺς ἀγαποῦσε χωρὶς νὰ τοὺς ἐκτιμᾷ, τρυλάχιστο γιὰ στρατιῶτες.

— Ποτὲ δὲν θὰ νικήσουμε τοὺς Πρώσους μετ' ἐτοια μπουλούκια! ἔλεγε συχνὰ στὸ σύνταγματάρχην Βερναρδίε.

— Καὶ ὁμῶς! ἀπαντοῦσε ὁ συνταγματάρχης.
 — Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη.
 — Μὴν τὸ λέτε καὶ τάκουσον. Μετ' ἐμπιστοσύνη μόνον θὰ κάμουμε τοὺς γενναίους αὐτοὺς νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν.
 Ὡστόσο οἱ ἐκδηλώσεις ἐξακολουθοῦσαν, ἐνῶ ὁ ταγματάρχης Διντιέγ ἐ-

— Σιωπὴ!
 Ἀμέσως ὁ θόρυβος λιγόταψε, καὶ σιγά-σιγά ἔπαψε ὀκτωδίωλον.
 — Νὰ σχηματισθῆ τετράγωνον κι' οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ πάνε στὶς θέσεις τους, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Αὐτὰ πού θὰ πῶ τώρα, θέλω νὰ τάκουσῃ ὅλο τὸ σύνταγμα.
 Τὰ πλαγιὰ τάγματα παρατάχθησαν ἀντιμέτωπα καὶ τὸ τετράγωνον σχηματίσθη. Ὁ συνταγματάρχης, περὶ πῆ-

δοῦσε τὸ ἄσπρο του μουστακι μετ' θυμῷ: Ἦταν τρόπος αὐτὸς, νὰ διακόπτοντο εἰς τὴ συνδιάσκεψιν τῶν ἀξιωματικῶν.
 Ἀλλ' ἔφανε ὁ Βερναρδίε ὕψους τὸ χερὶ του καὶ μετ' ἰσχυρῆ φωνῆ πού νίκησε τὸ θόρυβον, ἐπρόσταξε:
 — Σιωπὴ!
 Ἀμέσως ὁ θόρυβος λιγόταψε, καὶ σιγά-σιγά ἔπαψε ὀκτωδίωλον.
 — Νὰ σχηματισθῆ τετράγωνον κι' οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ πάνε στὶς θέσεις τους, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Αὐτὰ πού θὰ πῶ τώρα, θέλω νὰ τάκουσῃ ὅλο τὸ σύνταγμα.
 Τὰ πλαγιὰ τάγματα παρατάχθησαν ἀντιμέτωπα καὶ τὸ τετράγωνον σχηματίσθη. Ὁ συνταγματάρχης, περὶ πῆ-

Ἡ πεποίθησή μου εἶναι, ὅτι τὸ σχέδιον θὰ ἐπιτύχη. (Σελ. 41, στ. α')

στη μέση και με πολύ δυνατή φωνή είπε: — Στρατιώται, τάχιστα. Δεν έχω ανάγκη να σας ξαναπώ που πηγαίνουμε. "Τοια στον έχθρο! Είν' εδώ κοντά. Α να σχώμεν τας καρδιάς, παιδιά μου! Η Γαλλία δλη άσπνίζει σέ μάζι! Είμαστε οι υπερασπισται όχι μόνο του έδαφους της, αλλά και της Έλευθερίας και της Δικαιοσύνης!

— Ζήτω τό Έθνος! φώναξαν πάλι οι στρατιώτες.

— Θα εξακολουθήσουμε τώρα την πορεία μας κι αύριο ίσως θα πολεμούμε μέ τους Πρώσους του Μπρούνοϊκ. Αυτό μόνο σάς λέγω. Το Έθνος στήρίζεται σέ σάς! Ο στρατηγός Διμουριέ θα καταλάβη, μέ τη βοήθειά μας, τά στενά της Αργκόννας. «Είναι οι Θερισπούλαι της Γαλλίας—λέγει στό γράμμα που έστειλε στην Κυβέρνηση,—κι έλπίζω να είμαι πτό εύτυχής από τον Δεωνίδα!»

— Ζήτω ο Δεωνίδας! φώναξε ο Λαραμέ, που δεν ήξερε γρό από έλληνική Ιστορία και πήρε τον ήρωα της Σπάρτης για κανένα Γάλλο στρατηγό.

Αλλά κανένας δεν έγέλασε μέ την άγνοια του γέρου στρατιώτη.

— Και πάλι, εξακολουθήσε ο συνταγματάρχης, βασιζόμενι σέ σάς! Τώρα που είμαστε τόσο κοντά στον έχθρο, άς προσέχουμε. Μπορεί να τον άπαντήσουμε από στιγμή σέ στιγμή. Άς είμαστε έτοιμοι. Οι πρόσκοποι άς κάνουν τό χρέος τους άσπρηά. Ευπρός!

— Ζήτω τό Έθνος!

— Χαλάστε τό τετράγωνο! πρόσταξε ο συνταγματάρχης.

Ένας στρατιώτης του έφερε τάλογό του. Καβαλικεύοντας, φώναξε:

— Λοχαγέ Ρομαίν!

— Παρών!

— Θαπότέλεστε την προφυλακή. Λάβετε τά μέτρα σας σά να είσαστε σ' έχθρική γώρα. Θα σάς άφήσουμε να προηγήθητε μισή λεύγα. Ο στρατηγός μου έδωσε δώδεκα ούσαρους, για να στέλνουμε στό σύνταγμα που μάζι ακολουθεί, τις πληροφορίες που θα μαθαίνουμε στο δρόμο και τις ειδήσεις για ό,τι θα συμβήη. Θα πάρετε μαζί σας έξη και θα μου τους στείλετε όταν παρουσιασθή ανάγκη.

— Μάλιστα, συνταγματάρχα.

Υστερ' από μία ώρα, τό Ένωτο σύνταγμα διευθυνόταν προς τη Σαιντ-Μενεγούλδ. Το ακολουθούσαν άλλα δύο συντάγματα, που έρχόνταν από τη Ρένς (Reims).

Τριανταδύο χιλιόμετρα από τό Σαλόν, κοντά στο Χάνι της Σελήνης, που θα γινόταν άργότερα έν' από τά σπουδαιότερα σημεία του πεδίου της μάχης του Βαλμού, τό Ένωτο άπάντησε μία μεγάλη εφοδιοποιμή από ψωμιά και σαλά, που ο άρχηγός της είχε στην τάση του διαταγή, υπογραμμένη από τον Τουβενό, να διασχίση τά συνταγ-

ματα, χωρίς να τον σταματήση κανένας.

— Ο αντίστράτηγός Τουβενό! είπε ο Ντουβάλ, τό δεξί χέρι του Διμουριέ. Πρέπει να συμμορφωθούμε.

— Τα τρόφιμα θα είχαι σπάνια στό στρατό του Κέντρου, για να δίνουν τέτοιες διαταγές, παράτηρησε ο Διντέγι.

Όστόσο έπρεπε να συμμορφωθούη. Και τό Ένωτο άναγκάστηκε να σταθί στις άκρες, ως που να περάση ή άτελείωτη έκείνη εφοδιοποιμή. Αλλά στό μεταξύ είχε νυκτώσει και, λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα, ο συνταγματάρχης Διμουριέ έπρόσταξε να σταθούη για να διανυκτερεύσουν.

Την άλλη μέρα, από τα χαράματα, ή πορεία ξανάρχησε και σέ λίγες ώρες τό Ένωτο, ήσυχα, χωρίς ταμπούρα, πέρασε τη γέφυρα του Αίνου και μπήκε στη Σαιντ-Μενεγούλδ, που ήταν, όπως είναι και σήμερα, μία κομψή πολίχνη φημισμένη για τά θαυμάσια χοιρινά της.

Έκει, μία ώρα έκπληξη περίμενε τους έθελοντές!

Ο στρατηγός Γκαλμπώ, που είχε φθάσει την ίδια νύκτα, έπληροφόρησε τον συνταγματάρχη Βερναρδέ πώς ή στρατιά του Ντιλλόν, έπιφορτισμένη από τον Διμουριέ να υπερασπισθή τά στενά του Ισλέτ, ήταν στο δρόμο για να φθάση και πώς ο ίδιος ο Διμουριέ, ύστερ' από μία τολημη πορεία, μεταξύ Αργκόννας και Μάζα, σχεδόν μπροστά στα μάτια των Αυστριακών που ήταν στο Στεναί, κατόρθωσε να φθάση στο Γκραντρέ.

Τό σχέδιο λοιπόν είχ' επιτύχει!

Οι πόρτες της Γαλλίας ήταν φυλαγμένες!

Αλλά την ημέρα εκείνη, τό Ένωτο δεν μπόρεσε να ένωθή μέ τον άρχιστράτηγο. Γιατί, βγαίνοντας από τη Σαιντ-Μενεγούλδ, ο Βερναρδέ έλαβε διαταγή του στρατηγού Ντιλλόν,— συννόματου μ' εκείνον που είχε σφαγή στη Φλάνδρα,— να πάη να τον συναντήση στο Μπίεσμ, ένα ύψωμα που υπερασπιζε τά στενά του Ισλέτ και που οι Πρώσοι, κύριοι του Βερντέν, από στιγμή σέ στιγμή μπόρούσε να τό προσβάλουν.

Σέ τέτοιες ώρες, δεν ήταν να έκπληξη κανείς μέ τις διαταγές και τις αντίδιαταγές που που διαδεχόνταν ή μία την άλλη. Το Ένωτο σύνταγμα χρωστούσε να πάη τό γρηγορότερο. Και βγαίνοντας από την πολίχνη, χάθηκε στην κλεισούρα εκείνη της Αργκόννας, στο στενό πέρασμα του Ισλέτ, που τό ακολουθεί σήμερα ο σιδηρόδρομος του Βερντέν.

Τό μεσημέρι πιά ήταν στρατοπεδευμένο πίσω από τά κομμένα δένδρα και τά εδοφράγματα του δρόμου του Βερντέν, στην κορυφή του άπροσίτου ύψωματος, όπου οι στρατιώτες εργάστηκαν δλη την ημέρα για την όχυρωση των πλευρών. Κανένας δεν συλλογιζότανε την κούραση. Κι ο Γι-

άννης Καρδινιάκ, επειδή ήταν πολύ μικρός και δεν μπόρούσε να σκάψη σαν τους άλλους, κουβαλούσε ως τό βράδυ μπόμπες από τις κάσες του πυροβολικού ως τά όχυρώματα.

Υστερα, όταν έκπλώθηκε ντυμένος μέσα στάμαξ της Κατερίνας, που τον άγαπούσε όλοένα περισσότερο, κοιμήθηκε σαν φύσιος. Η ιδέα πώς οι Πρώσοι ήταν τόσο κοντά, εκεί πίσω από τό πυκνό παραπέτασμα του δάσους της Αργκόννας, δεν ήταν άρκητή για να τον κρατήη άγρυπνο. Έτσι κουρασμένος που ήταν, θα κοιμώταν κι αν έπεσαν άήματα κανονίσε.

Όστόσο κατά τις τρεις τό πρωί έξυπνησε ένας θόρυβος περίεργος άκούγεται από κάποια απόσταση.

Τό ήχηρό ροχαλιτό του Μπέλ-Ρόκ, που κοιμώταν σέ προβείς κάτω απ' τάμαξ, έκανε τους άξονες να τρέμουν. Αλλά τό παιδί είχε καλό αυτί. Ο θόρυβος εκείνος έρχόταν από τό δρόμο. Κι ο Γιάννης Καρδινιάκ σηκώθηκε άθόρυβα από τό στρώμα του.

Η αυγή έφαιγγε προς τό μέρος του Μίτς. Ο Γιάννης κρέμασε ένα σπαθιού, μακρύ καθώς ήταν, του κτυπούσε τά πόδια και κατέβηκε προς τό μεγάλο δρόμο.

Από τη μικρή αυτή πριωνή έκδρομή, έμελλε ναποκομίση μία από τις ζωρότερες εντύπώσεις της παιδικής του ηλικίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Πώς ο Γιάννης Καρδινιάκ έλαβε τό βάπτισμα του πυρός.

Βγαίνοντας από τό στρατόπεδο, ο Γιάννης είδε, σέ απόσταση τετρακοσίων μέτρων άπάνω-κάτω, μία φωτιά καταλιγμού. Ήταν προς τό μέρος της κοιλάδας κι' έμάντεψε πώς εκεί θα ήταν καταλιγμένη ή φρουρά, που έστειλε σκοπούς και διπλωκαπούς 'ς δλη την άκροδασιά.

Διευθύνθηκε προς τά εκεί, χωρίς να συλλογιθώη πώς ή φρουρά αυτή τοηλούσε νανάθη φωτιές, μέ κίνδυνο να φανερώση στον έχθρο τη θέση της και να ύποστη κανένα άιφιδιασμό.

(Έπειτα συνέχισα)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά τό Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΕΡΗΜΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝΑΣ

Έρημος περιστεριώνας στού βουνού τό πλάι φαντάζει, κεί που βοδχει σιγαλά μέσ' στην καταχνιά του Οχτώβρη καθώς στέκει, πώς ταιριάζει, μέ τά μαύρα παραθύρια, γερασμένα κι' άδειανά!

Ασπρές σκέπαζαν φτερούγες, παλιά χρόνια, κάθε του άκρια, ταιριβήματα άνηχοσάσ μέσα κι' έξω προινά πένθημα τον γαυροσίχου τονά της βροχής τό δάσκα, που σταλάζουν σιγαλά.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια και τέλος. Ιδε σελίδα 85)

Ο Γιάννης είπε στον καπετάνιο να τραβήξη σ' άνοιχτά κι' έπειτα κατέβηκε στην καρμπίνα του. Ήταν ή πολυτελέστερη καρμπίνα που μπόρούσε να γίνη, και στο βάθος, κοντά στο σεντούκι μέ τά ρούχα του, βρήκε ένα κουτί γεμάτο χρυσάφι. Η άνακάλυψη κήτη γέμισε τον Γιάννη χαρά κι' άρρο φώναξε τον καπετάνιο, του είπε: — Θέλω να πάω στο νησί, που βρίσκεται κλεισμένη ή Εύτυχία. Το πλοίο μου είναι καλά άρματωμένο κι' οι θησαυροί μου είναι μεγάλοι. Άλλά τά δύο νομίζω πως μάζι εξαραλίζουν την έπιτυχία.

— Το νησί, όπου βρίσκεται ή Εύτυχία, άποκρίθηκε ο καπετάνιος, είναι παραπολύ μακρυνά από δω και, για να πάη κανείς εκεί, πρέπει να περάση τους πύο μεγάλους κινδύνους. Άγρια θηρία φυλάνη την άκτή κι' αν καταφέρη κανείς να τό καταβάλη, πάλι πρέπει να προσέξη πολύ. Πολλές λίμνες βρίσκόνται ή μία ύστερ' από την άλλη στο κέντρο τού νησιού. Στα νερά μισής είναι τό κουτί, τό στολισμένο μέ ρουμπίνια, που έχει μέσα την Εύτυχία. Οποιος καταφέρη να τό πάρη από κεί, θα ζήση εύτυχημένος ως τά τελευταία του. Μα κι' οι άλλες λίμνες έχουν τό ίδιο χρώμα και τό ίδιο σχήμα, και μέσα τους βρίσκόνται τά πιο μεγάλα καλά. Πολλούς έχω δει να φεύγουν για να βρουν την εύτυχία. Μα άλλοι γύρισαν φτωχοί και καταστραμμένοι, άλλοι πνίγηκαν στις λίμνες κι' ή Εύτυχία μένει άκόμα στο κουτί μέ τά ρουμπίνια.

— Έγώ θα την πάρω φώναξε ο Γιάννης.

Κι' άρρο έδωσε νέες διαταγές, τό καίκι διευθύνθηκε για τό μαγεμένο νησί.

Ο άδελφες ημέρες έκαναν να δούν στεριά, τό πλοίο έτρεχε σαν άστραπή κι' οι προμήθειες άρχισαν να λιγοστεύουν. Έπιτέλους, φάνηκε μία άκτή κι' ο Γιάννης πρόσταξε να πλησιάσουν, για να εφοδιαστούν. Πρώτα είπε να πάρουν πολλά κτήνη κι' άλλα χρειαζόμενα. Κι' άρρο έγειναν όλα, έφυγαν άμέσως.

Αξάρνα, σαν πανέρι γεμάτο φύλλα και λουλούδια, φάνηκε στη θάλασσα τό μαγεμένο νησί. Το όνομα του ζήζε. Γιατί παντού φαινόνταν λαμπροί πύργοι μέσα σέ δέντρα. Μα πλοία πολέμικα τό υπερασπιζόταν...

Αλλά ο Γιάννης πρόσταξε πύρ κι' άμέσως πιά ένα πλοία περατάχθηκαν σέ γρημνή και τον άφησαν έλεύθερα να μπή στο λιμάνι.

Τό νησί φαινόταν έρημο, μέ ο Γιάννης άξάρνα άκούσε ένα μουγκρητό, που τον έκανε νάνατροχιάση. Αλλά μουγκρητά άποκρίθηκαν σέ πρώτο και τό ούρλιασμα μιάς τίγρης άκούστηκε από μακρυνά. Τότε ο Γιάννης δέταξε να φέρουν τις προμήθειες, που είχε αγοράσει.

Όταν τά λιοντάρια κι' οι λέοπαρδοί προχώρησαν στο Γιάννη, εκείνος τους πέταξε ζοιμάτια βοδιών, άγελώνων κι' άρκυιδών. Η μοιρασιά διήρκεσε μία ώρα. Τάρκως, ήρθαν να πάρουν κι' αυτά τη θέση τους στο συμπόσιο. Όταν οι προσκαλεσμένοι χόρτασαν, οι προμήθειες είχαν τελειώθει. Και σ' ένα αέτο, που άνοιξε άκόμη μιά φορά τό στόμα του, ο Γιάννης έκοψε ένα κομμάτι από μπουτί άρνού και του τώδωσε. Έπειτα όλα τά θηρία κοιμήθηκαν κι' έτσι ο δρόμος έγινε έλεύθερος.

Ο Γιάννης βρήθηκε τότε σ' ένα θαυμάσιο δάσος. Όπως σήκωσε τό κεφάλι του, για να θαυμάση και μεγάλα δένδρα, άκουσε ένα δυνατό σφύριγμα κι' είδε άμέσως δύο μακρυνά φιδία, που ζητούσαν να τον μαγέψουν, προτού του ριχτούν.

Στην άρχη τάχασε, έπειτα όμως θιμήθηκε πώς ο πατέρας του του είχε πει μία φορά πώς οι Ίνδοι μαγεύουν τά φιδία μέ τη μουσική και μιμήθηκε άμέσως τη φωνή του φλάουτου. Η φωνή του ήταν πολύ καθαρή κι' όσο πήγαινε μεγαλύτενα μέσ' την ήσυχία του δάσους. Σέ λίγο, τό σφύριγμα έπαψε, τά φιδία έκπλώθηκαν στο χώμα κι' ο Γιάννης είδε πώς κι' αυτά άποκοιμήθηκαν. Βγήκε από τό δάσος και τότε φάνηκε μπρός του τό βουνό, όπου βρίσκόνταν οι πέντε λίμνες.

— Είρτασα θελοσπάντων! φώναξε.

Έβρισε ένα βέλημα στην πρώτη λίμνη, στήθηκε μία στιγμή στη δεύτερη και, σκύβοντας πάνω από την τρίτη, άφήθηκε να γλυστρήση μέσα.

Μία πριγκήπισσα, όμορφη σαν την ημέρα, μέσα σ' ένα φέρεμα κόκκινο άνοιχτό, ντυμένο από πάνω μέ άσημί δίχτυ, του άνοιξε την άγκαλιά. Ο Γιάννης νόμισε τότε πώς αυτή ήταν ή φυλάχτρα του κουτιού μέ τά ρουμπίνια, όπου βρίσκάνταν ή Εύτυχία.

— Ποιος είσαι, του είπε, και πώς μπόρεσε νάφης ως εδώ;

Άρρο διηγήθηκε ο Γιάννης την ιστορία του, ή πριγκήπισσα του είπε πώς θζκανε ό,τι θα της ζητούσε και πώς τό κουτί μέ τά ρουμπίνια, που ήταν δικό της θα του τώδινε, αν δεχόταν να γείνη άντρας της.

Ήταν τόσο ώρα, ώστε ο Γιάννης δεν είχε να κινή καλλίτερα. Κι' άμέσως έγειναν οι γάμοι.

Έπειτα πήγαν στο βασιλείο της, που θα γινόταν δικό του. Μα, όταν της ζήτησε τό κουτί μέ τά ρουμπίνια, εκείνη κοκκίνησε, παρήχτηκε κι' άναγκάστηκε να του άμολογήση πώς δεν ήταν δικό της.

Τότε άρχισε μία φριχτή ζωή για τό Γιάννη. Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κακιά, όσο ή όμορφη. Είχε όλες τις σκληρότητες. Κάθε φορά που ο Γιάννης έδειχνε συμπάθεια για κάποιον, ή κακία πριγκήπισσα έκοβε τό κεφάλι του δυστυχισμένου που ήταν φίλος του.

Έπιτέλους, μία μέρα βριαστημένη να τον βτζινίση, δέταξε τό θάνατό του. Κι' άρρο έδωσε όλες τις διαταγές, άποφάσισε να γείνη ή έκτέλεσι την άλλη μέρα.

Ο Γιάννης, την τελευταία του αυτή νύχτα, κάθησε στο μέρος, όπου είχε κατέβει για την Εύτυχία, την πρώτη φορά.

— Α, μικρή μου Σειρήνα! έλεγε άναστενάζοντας. Τώρα σ' έχω κι' εγώ ανάγκη.

Και σηκώνοντας τό κεφάλι, είδε τη σειρήνα, που είχε σώσει μία φορά, όταν ήταν μωτσος.

— Φτώχέ μου φίλε, του είπε εκείνη, ζήτησε παραπολλά από τη ζωή και να πώσο σκληρά τιμωρήθηκες για τη φιλοδοξία σου. Μα δείχτηκες καλός για μένα άλλοτε και δε θέλω να πεθάνης. Κτύπησε χάμω τό πόδι σου δυνατά και θ' άνέβης στην έπιφάνεια της λίμνης. Έπειτα πήγαινε ως την πρώτη λίμνη κι' άφήσου σιγά-σιγά να κέσσε μέσα. Έκει βρίσκεται τό κουτί μέ τά ρουμπίνια. Άνοιξέ τό και θα βρης την Εύτυχία.

Ο Γιάννης χάρηκε πολύ. Έκανε ό,τι του είπε ή σειρήνα κι' όταν ανέβηκε στην έπιφάνεια, άνέπνευσε βαθεία άέρα δροσικής κι' έλευθερίας. Έπειτα, άφίγοντας να γλυστρήση στην πρώτη λίμνη, βρήθηκε σέ μια άπρογιαλία, που οι βράχοι της είχαν τό σκοτεινό χρώμα των βραχούλων της πειρίδας του. Σ' ενός τό θαυμάσιμα, ήταν τό κουτί μέ τά ρουμπίνια. Το πήρε και τάνοιξε χωρίς κόπο. Άμέσως τό τοπίο του φάνηκε γνωστό και του θύμισε τά παιδικά του χρόνια.

Ένας δρομάκος βρισκόταν άριστερα. Τον πήρε κι' από κεί είδε τό σπίτι, όπου γεννήθηκε.

Πτό πέρα, ήταν ή καλύβα του φαρζ. Εκείνος δε ζούσε πιά. Μα ή Άννα-Μαρία, πενθοφορεμένη, έφτιασε άκόμη δίχτυα μπροστά στην πόρτα.

Έτρεξε κοντά της.

— Άνωόλα μου, της είπε, πόσο εύτυχημένος είμαι που σέ ξαναβλέπω!

— Γιάννη μου, του άποκρινόταν, καλέ μου Γιάννη, πώς μεγάλωστε, έγεινες πιά άντρας. Για πολύ ήρθες;

— Για πάντα! της είπε εκείνος.

Την άλλη μέρα, ο Γιάννης άρχισε τη δουλειά μέ ζήλο! είχε χάσει τους θησαυρούς του, μα ήταν πλούσιος από θάρρος και θέληση. Έκανε καλά φάρμακα κι' έτσι μπόρεσε να γοράση ένα πλοίο. Έπειτα κι' άλλα και γρήγορα κέρβισε πολλά λεπτά.

Όταν πιά έγεινε πολύ πλούσιος, παντρεύτηκε την Άννα-Μαρία.

Βρήκε την Εύτυχία στο κουτί μέ τά ρουμπίνια. Μπόρούσε βέβαια να την βρή και πιο κοντά του, μα ή Εύτυχία που άποκτιείται παραπολύ εύκολα, δε φάινεται ποτέ ή καλύτερη.

(Μεταφραση)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΕΠΙΚΙΝΑΥΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Τρελλό σπουρνίτι από ψηλά κάνει βουτιές στα χαμηλά κι' ανεβωματεβαίνει και 'κει, στη σκάλα, το γατί σάνκει με τέντωμένο αυτί κι' οφρά άνασχημαμένη.

Μά το σπουρνίτι τάψαφ, για τρελλοκαίχινιδα ψαφφ και φρόνηση έχει λίγη. Και μία στιγμή ποδώνι σιμά μά δίνει το γατί κι' ορμή... μά τό πουλί είχε φύγει!

Έι αυτά εν' άστελα σοφρά... και επί τέλους μά φορά κάφερον έτσι ή τόχη, που το γατί, —ξυπνό πολύ— έπιασε το τρελλό πουλί στο μυτερό του νύχι.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ Πρωτοχρονιά, ένας φίλος μου έκδότης μου χάρισε ένα μεγάλο βιβλίο, εικονογραφημένο, που με έκαμε να περάσω, φυλλομετρώντας το, λίγες ώρες γεμάτες γλυκιές αναμνήσεις. Ήταν ο «Δόν Κιχώτης», το άθάνατο άριστοσύρημα του Ισπανού Θερβαντές, σε καινούργια έκδοση και, το κυριώτερο, σε καινούργια μετάφραση. Γιατί υπήρχε στη γλώσσα μας και μία άλλη, καιμικρή έδω και αφάνταστα χρόνια από τον περίφημο μεταφραστή Ι. Ι. Σκυλίτση. Κι' αυτήν είχα διαβάσει όταν ήμουν πρωτοετής φοιτητής. Άλλά ήταν σε πολύ καθαρεύουσα, σε αρχαϊζουσα σχεδόν γλώσσα, που είχε παιλώσει πρό πολλού. Κι' έγεινε ανάγκη να ξαναμεταφρασθώ το άριστοσύρημα σε γλώσσα σημερινή, ζωντανή. Το δύσκολο έργο το καταπίεστηκες ένας μεταφραστής, που σε λίγο θα είναι κι' αυτός περίφημος σαν τον Σκυλίτση: ο κ. Κ. Καρβαίος. Κι' ή μετάφρασή του, αφού δημοσιεύθηκε πρώτα στο «Νουμά», βγήκε τώρα 'ς ένα μεγάλο βιβλίο. Αυτό που μου χάρισαν, κι' αυτό που μου ξύπνισε τόσο γλυκιές αναμνήσεις.

Ο Δόν Κιχώτης! Νά εν' από τα λίγα έργα—τα έκαστο, το πολύ διακόσια,—που είναι υποχρεωμένος να ξερη κάθε μορφωμένος άνθρωπος. Από τον καιρό που πρωτοβγήκε, πέρασαν τρεις σχεδόν αιώνες. Κι' όμως είναι τόσο καινούργιο, σαν να βγήκε χθές. Έτσι συμβαίνει μόνο με τα μεγάλα έργα, ταριστοσύρηματά. Μένουν μνημεια άθάνατα, αιώνια, πάντα νέα ή,

πως το λένε στη φιλολογική γλώσσα, κ λ α σ σ ι κ ά. Κλασσικός κι' ο «Δόν Κιχώτης» του Θερβαντές. Κι' όμως ο Ισπανός συγγραφέας τον έγραψε μόνο και μόνο... για να σατυρήσ, να γελοιοποιήσ, τα ίπποτικά μυθιστορήματα που έγραφαν κι' έδιάβαζαν με πάθος στον καιρό του. Μία σάτυρα είχε σκοπό να κάμη, μία πολεμική. Κι' έκαμε εν' άθάνατο άριστοσύρημα, από τα μεγαλύτερα του κόσμου. Και έξερετε γιατί; Άπλούστατα γιατί ήταν μεγαλοφυής! Κι' οι μεγαλοφυείς συνήθως δε λένε: «σαθήτε και θα γράψω τώρα εν' άριστοσύρημα!» [Γράφουν με πολύ μικρότερες αξιώσεις και, συχνά, με άλλο, πολύ μικρότερο σκοπό. Και το άριστοσύρημα βγαίνει μονάχο του. Ο Θερβαντές ήταν λοιπόν μεγαλοφυής. Και για να σατυρήσ, τα γελοία μυθιστορήματα της εποχής του, φαντάσθηκε έναν άνθρωπο, το Δόν Κιχώτη, που τα διαβάσει και τρελλαίνεται. Θέλει να γίνη κι' αυτός ίππότης, ήρωας, να σώσθ, την «ίπποσύνη», να κούσθ, 'ς όλο τον κόσμο. Ο πλίζεται λοιπόν στα καλά καθούμενα, καβαλλικεύει, ένα φοβάλο που είχε και βγαίνει έξω, ζητώντας περιπέτειες, αγώνες, μάχες, νίκες, δόξες. Στην τρέλλα του, τα βάζει πότε με ανεμύμλους, που τους παίρνει για γίγαντες, πότε με κοτόδια άρνιων, που τα παίρνει για στρατόματα. Κι' όταν τα βάζει και με ανθρώπους, τρώει ξύλο της χρονιάς του. Στο τέλος, ύστερ' από μύρια παθήματα, γιατρέ εται από την τρέλλα του. Κι' ο τρελλός αυτός πεθαίνει ήσυχά, φρόνιμος και μετανιωμένος.

Μία τέτοια σατυρική έμπνευση,—θα πητε,—καθένας θα μπορούσε να την έχη, καθένας θα μπορούσε να φαντάσθ, έναν άνθρωπο, τρελλινόμιο από το διάβασμα μυθιστορημάτων. Μά ή διαφορά είναι πως ο Θερβαντές έπλασε έναν άνθρωπο τόσο ζωντανό, τόσο αληθινό, τόσο θαυμάσια ψυχολογημένο, όσο πλάσθ, τους ήρωές τους μόνο οι μεγαλοφυείς μυθιστοριογράφοι. Κι' από τη ζωή που έχει μέσα του αυτός ο Δόν Κιχώτης, καταγράζω ν ο τ ε ρ ο ς κ ι' ά π ο τ ο υ ς ζ ω ν τ α ν ο υ ς και φαίνεται, όχι πιά ένας άνθρωπος, αλλά ένα σ ύ μ β ο λ ο. Ο Δόν Κιχώτης είναι κάθε άνθρωπος, είναι ο άνθρωπος γενικά, που, φρόνιμος κατά ταλλα, έχει πάντα και μία τρέλλα, μία λόξα, και κυνηγά ένα όνειρο άπραγματοποίητο, και τρέχει πίσω από μία χίμαιρα. Έτσι συμβαίνει κι' αυτό το παράδειο: ενθ' ο Δόν Κιχώτης είναι ένας ήρωας καιμικός, που μάς κάνει να γελούμε, είναι συγχρόνως και τραγικός, πολύ τραγικός μάλιστα, γιατί στα καιμικά του παθήματα, στις άπογοητεύσεις του, βλέπουμε τα δικά μας παθήματα και τις δικές μας άπογοητεύσεις, τις τόσο θλιβερές, που δοκιμάζουμε συχνά στη ζωή, από ένα όνειρο που δεν

πραγματοποιείται, από μία χίμαιρα που δεν φτάνεται...

Στο άθάνατο βιβλίο του Θερβαντές υπάρχει κι' ένας άλλος ήρωας: ο Σάντος Πάνας, —ένας κουτοπόνηρος χωριάτης, ο ίπποκόμος του Δόν Κιχώτη, σύντροφός του 'ς όλες τις περιπέτειες. Αυτός είναι ο φρόνιμος, ο πρακτικός, ο νηφάλιος, που βλέπει πάντα τον κόσμο όπως είναι. Και κάνει μία μεγάλη αντίθεση με το Δόν Κιχώτη, αφού ο ένας είναι ή τρέλλα κι' ο άλλος ή φρόνηση. Γι' αυτό οι κριτικοί λένε πως ο ένας συμπληρώνει τον άλλο, πως οι δύο μαζί κάνουν τον Άνθρωπο και πως κάθε άνθρωπος στον κόσμο είναι το κρώμα αυτών των δύο τύπων: Πάνας. Δόν Κιχώτης και λίγο Σάντος Πάνας.

Υπάρχουν διασκευές του «Δόν Κιχώτη» και για παιδιά. Μία τέτοια, χαριτωμένη, έδημοσίευσ, το 1912 κι' ή «Διάπλασι» κι' απ' αυτή, οι μικροί της φίλοι έγνωρισαν τους δύο άθάνατους ήρωές του Θερβαντές. Γι' αυτούς, το μυθιστορήμα ολάκαιρο, όπως βγήκε τώρα, θάταν ίδιος κουραστικό. Οι μεγαλύτεροι όμως θα μπορούσαν να το διαβάσουν και θάχαν μία απόλαυση από τις ζωηρότερες που χαρίζει ή μεγάλη κλασσική φιλολογία.

Σε επόμενα ΦΙΛΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ' (Συνέχεια)

Κάθε αντίσταση ήταν περιττή. Ολόκληρο το πλήρωμα είχε στασιάζει, με τον Μπόρουπ και τον τρίτο αξιωματικό αρχηγούς. Του κάκου ο Τζών Μπλόκ, ο Φρίτες, ο Φραγκίσκος κι' ο Τζέιμς Ούόλστον περιτόχιζαν τον πλοίαρχο και θέλησαν να νάνταχθ, ού. Σε μία στιγμή τους ένίκησε ο αρχηγός. Δέκα ναύτες τους έπιασαν και τους κατέβασαν στο υπόστρωμα με τον πλοίαρχο.

Όσο για την Τζένου, τη Ντόλλ και τη Σουζάνα με το παιδάκι της, αυτές φυλακίσθηκαν στις χαμπίνες τους, κατά διαταγή του Μπόρουπ, που ήταν τώρα ο μόνος κύριος μέσα στο καράδι.

Φαντάζεται κανείς τη θέση των φυλακισμένων στο υπόστρωμα, όπου βασιλευε ένα μισοκίταδο, του δυστυχισμένου πρόπαντων πλοίαρχου Γκούλδ με τη βαρεία πληγή στο κεφάλι, που δεν είχαν άλλο τίποτα να της βάλουν παρά κομπρέσες με κρόο νερό! Άλθθεια ο ναύκληρος δεν έπαυε να τον περιποιείται. Μά σε τί ανησυχία βρισκόνταν ο Φρίτες, ο Φραγκίσκος κι' ο Τζέιμς Ούόλστον! Οι τρεις γυναίκες στη διάθεση των στασιαστών του Φλάγκ! Τι αγωνία να συλλογίζονται πως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα!..

Πέρασαν ημέρες πολλές. Δυό φορές την ημέρα, πρωί και βράδυ, το σκέπασμα του υποστρώματος σηκώνονταν κι' οι φυλα-

κίμοι λάβαιναν λίγη τροφή. Στις έρωτήσεις που τους έκανε ο Τζών Μπλόκ, οι ναύτες δεν άπαντούσαν παρά με γυδαίες βρισιές. Το ίδιο έκαναν κι' όταν ο Φρίτες, ο Φραγκίσκος κι' ο Τζέιμς τους ρωτούσαν για τις γυναίκες.

Πολλές φορές ύστως ο ναύκληρος κι' οι σύντροφοί του δοκίμασαν να κινήσουν την ελευθερία τους, παραβιάζοντας το σκέπασμα της φυλακής τους. Άλλά το σκέπασμα αυτό φυλαγόταν νύχτα και μέρα από ναύτες. Έπειτα, κι' αν υποθέσουμε πως κατορθώναν να το σηκώσουν, να κινήσουν τους φύλακες και να νάνεσθ, στο κατάστρωμα, ποιά τύχη τους περίμεν' εκεί!

Τον Άθλιο, τον Άθλιο! έλεγε ο Φρίτες, συλλογίζόμενος τη γυναίκα του, τη Σουζάνα και τη Ντόλλ.

Τον καιούργιο! άπαντούσε ο Τζών Μπλόκ με λύσσα. Δεν έστάθηκε ποτέ χειρότερος! Κι' αν δεν τον ίδω μία μέρα κρεμασμένο, θα πη πως δεν υπάρχει δικαιοσύνη στον κόσμο!

Άλλά για να τιμωρηθ, οι ένοχοι, για να επιβληθ, στον αρχηγό τους η ποινή που του άξιζε, έπρεπε να παρουσιασθ, κανένα πολεμικό πλοίο στο δρόμο του «Φλάγκ». Κι' ο Ροβέρτος Μπόρουπ δεν θάκανε βέβαια το λάθος να τον διευθύν, προς τα συγκαζόμενα μέρη, όπου οι συνένοχοί του κι' αυτός θα έκινδύνεσαν να καταδιωχθ, ού. Θα τον έβγαλε από το δρομολόγιό του, κατά προτίμηση ίσως προς άνατολικά, ώστε να είναι άπομακρυσμένος τόσο από τις άκτές της Αφρικής όσο κι' από της Αυστραλίας. Και κάθε ημέρα θα έπρόσθετε πενήντα ως εξήντα λεύγες στην απόσταση που έχωριζε το Φλάγκ από τον μεσημβρινό της Νέας Έλβετίας.

Ο Χάρρο Γκούλδ κι' ο ναύκληρος καταλάβαιναν πως το πλοίο, γυμμένο πάντα στο άριστο, έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Κι' όταν ο Φλάγκ θάφθανε έτσι σε κανένα μακρυσμένο μέρος του Ειρηνικού, κατάλληλο για πειρατεία, τί θα γίνονταν οι φυλακισμένοι κι' οι φυλακισμένες;... Δεν θα μπορούσαν να τους κρατήσουν στο πλοίο... Θα τους πετούσαν άραγε σε κανένα έρημονήσι;... Πάντα καλύτερα θάταν παραμέναν στο πλοίο εκείνο, στην έξουσία του Ροβέρτου Μπόρουπ και των συνένοχων του!

Έτσι, στον ώριμο καιρό, αντί του «Ειφί», που είχε μείνει στο Άκρωτήρι, δεν θα έφθανε στη Νέα Έλβετία ούτε ο «Φλάγκ». Ο θά τον περίμεναν μήνες, εβδομάδες, μά δεν θα τον έδλεπαν στα μάτια τους... Τι ανησυχία θα είχαν οι οικογένειες Ζερμάντ και Ούόλστον!... Κι' όταν τέλος θά έφθανε ο «Ειφί», στον δρόμο της Σωτηρίας και θάβλεπ, την είδηση πως ο «Φλάγκ» είχε αναχωρήσει

για την απόικια πρό πολλού, τί άλλο θα συμπέραιναν παρά πως χάθηκε στον ωκεανό;...

Μία εβδομάδα είχε περάσει από την ημέρα που ο Χάρρο Γκούλδ κι' οι σύντροφοί του φυλακίσθηκαν στο υπόστρωμα του «Φλάγκ», χωρίς να λάβουν καιμια είδηση για τις γυναίκες. Κι' άξαφνα, την ημέρα εκείνη, 27 του Σεπτεμβρίου, τους φάνηκε πως το πλοίο είχε λιγοστήσει την ταχύτητά του, είτε γιατί το βρήκε νηνεμία, είτε γιατί ήθελε να σταματήσ.

Κατά τις όκτω το βράδυ, όκτω ναύτες ώπλισμένοι κατέβηκαν στο υπόστρωμα κι' έπρόσταξαν τους φυλακισμένους να τους άκολουθήσουν. Ήταν διαταγή του τρίτου αξιωματικού κι' έπρεπε να υπακούσουν. Τι τους ήθελαν άρα γε άπάνω;... Θα τους ελευθέρωναν; Μήπως έστασιάζε πάλι

ταν κοντά στο πλευρό του «Φλάγκ». Ήταν φοβερό πως ή μεγάλη βάρκα είχε ριχθ, στη θάλασσα.

Ο Ροβέρτος Μπόρουπ έσκόπευε λοιπόν να τους κατέβασ, στη βάρκα εκείνη και να τους έγκαταλείψ, στο έλεος του Ωκεανού;... Κι' οι γυναίκες θάμειναν στο πλοίο, μέσα σε τόσους κινδύνους, μόνες, άδούθητες, άπροστάτευτες;...

Ήταν φοβερό! Ο Φρίτες, ο Φραγκίσκος κι' ο Τζέιμς δεν μπορούσαν να νάνεσθ, ού τέτοιο πράγμα. Θα δοκίμαζαν να νάνεσθ, τις γυναίκες, έστω και αν έπρόκειτο να τους σκοτώσουν έπί άμέσως. Και πρώτος άώρησε ο Φρίτες προς το κάσσο, φωνάζοντας:

— Τζένου!... Τζένου!...

Τον άκολουθήσαν ο Φραγκίσκος κι' ο Τζέιμς, άπορασιμένοι να πεθάνουν παρά να έγκαταλείθ, οι γυναίκες.

Τους έσταμάτησαν, τους έπιασαν, ένίκησαν την άπεινώσμένη τους αντίσταση και, μαζί με τον πλοίαρχο Γκούλδ και το ναύκληρο Μπλόκ, τους πέταξαν από την κουποστή μέσα στη βάρκα που περίμενε κάτω...

Ω τί έκπληξη, ω τί χαρά!...

Ναι, και χαρά... Γιατί μέσα στη βάρκα βρήκαν και τις γυναίκες, που του κάκου τις είχαν φωνάξει στο πλοίο. Η Τζένου, ή Σουζάνα, ή Ντόλλ κι' ο μικρός Μπόμπης είχαν κατέβασθ, πριν άποφυλακισθ, από το υπόστρωμα οι άνδρες. Και περίμεναν με αγωνία, χωρίς να ξέρουν αν θα κατέβαιναν στην ίδια βάρκα κι' αυτούς, για να τους παραδώσουν δλους μαζί, στα κύματα του Ειρηνικού, στην πιο άγνώστη, την πιο άδέβαιη τόχη...

Άγκαλιάσθηκαν, φιλήθηκαν με κλάμματα... Θάταν τουλάχιστο μαζί!... Τι άλλη χάρη μπορούσαν να ζητήσουν εκείνη την ώρα; Κι' έδξασαν το Θεό, που έκαμε πάλι να ένοσθ.

Και όμως, πρόσο κίνδυνοι τους άπειλούσαν μέσα 'ς εκείνη τη βάρκα! Δεν τους είχαν βάλει παρά τέσσερις σάκκους γαλέττα και κρέας παστό, τρία βαρέλια νερό, μερικά μαγειρικά σκεύη, μερικά ρούχα και σκεπάσματα, που τάραξαν βιαστικά από τις χαμπίνες. Μ' αυτά θανέθηκαν στις προσβολές της κακοκαιρίας, μ' αυτά θάπολεμούσαν το κρόο, την πείνα, τη δίψα. Ός πότε;...

Ήταν όμως ενωμένοι και μόν' ο θάνατος μπορούσε τώρα να τους χωρίσ... Έπειτα, δεν έλαβαν καιρό να σπευθ, καλά τη θέση τους. Σε λίγες στιγμές, με τον άνεμο που δυνάμωνε, ο «Φλάγκ» θάφευε κι' ή βάρκα θάμεινε μονάχη στη μέση του Ωκεανού.

(Έπείτα συνέχεια)

«Στη βάρκα βρήκαν και τις γυναίκες...» (Σελ. 45, στ. γ')

κανένα μέρος του πληρώματος, με το σκοπό να καθαίρουν τον Μπόρουπ και να ξαναδώσουν την έξουσία στον Γκούλδ;... Άλλά όταν ανέβηκαν στο κατάστρωμα, βρέθηκαν μπροστά σ' όλο το πλήρωμα και στον Μπόρουπ, που τους περίμενε στη βάση του μεγάλου καταρτιού. Ο Φρίτες κι' ο Φραγκίσκος έριξαν μία ματιά στο κάσσο, που ή πόρτα του ήταν μισάνοικτη μα καιμια λάμπα, κανένα φαγάρι δεν έριχνε κεί-μέσα φως.

Παισιάζοντας όμως στην κουπαστή, ο ναύκληρος μπροστά μία στιγμή να διακρίν, την κορφή ενός καταρτιού, που κουνιό-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΤΩΧΟ ΛΥΧΝΑΡΙ

Α. Άγιος άερας φύσηξε και σ' έβουσε, λυχνάρι... Φύλλο, δέχ' αντιτάθηκες... Μια μικρή λυχνάρι πλάκωσε και χάθηκε, χαρά... Η Εύρυκία φύσηξε, σέ σήκωσε ψηλά... Β. Μαύρη βαρκούλα, γιατί έχει μέγεις με ξύλα κρύπια-σάπια... Μ' άπόρησαν και μοναχή... Μαζί σου ζούσα φτωχιά... Γ. Τό άσημένιο τό νερό κυλάει από τή βρύση και τό σάμιγνι τό άδειανό, γά, τώρα θά γεμίση... Δ. Άδεια κι' ή θόλια μου καρδιά, κιά' άπ' τό αίσθημά σου, Φιλία, γά τρέφης καρτερά... Ε. Άδεια κι' ή θόλια μου καρδιά, κιά' άπ' τό αίσθημά σου, Φιλία, γά τρέφης καρτερά... ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΩΝ ΣΑΒΒΑΤΙΑΝΩΝ

Η ΤΡΑΠΕΖΑ

Σ' ένα όρειόπεδο, κοντά σ'ό Διακοπή, άπλώνεται ένα όμορφο χωριουδάκι, με καμμία σαρανταριά σπίτιακια. Είναι πολύ εύμορφο, τό μικρό αυτό χωριουδάκι, με τους ώραιους του δρόμους, με τίς ώφρονές του βρύσες, με τίς τρεχούμενά του νερά, και με τήν ώραία του τοποθεσία, μέσα σέ μία θαυμασία φύση! Μπροστά του, καμμία έκασοστή μέτρα χαμηλά, ό Κορινθιακός κόλπος άπλώνεται πότε τάρριονά του κύματα, πότε τό ήσυχα γαλανότα νερά, κι' άπάνται φαίνονται τά γραφικά βουνά τής Στερεάς. Πλάι του, ένα καταπράσινο βουνό, στέκεται ψηλό κι' επιβλητικό, άλλα συγχρόνως γλυκό, όμορφο και συμπαθητικό! Άφθονα πεύκα τό σκεπάζουνε ολόκληρο, που ό ήλιος τά χρωματίζει μ' ένα άνοιχτό πράσινο χρώμα, ένώ συγχρόνως τους άγγχει και βαθείς σκιές κι' έτσι τά κάνει άκόμη πιο όμορφα και γραφικά! Βράχοι μεγάλοι χωρίζουνε τά πράσινα πεύκα, κι' άγγειούνε λίγο τήν όμορφη αυτή φύση, με τίς άποτομες χαράδρες, και τους ψηλούς κρημνούς. Τό Διακοπή φαίνεται λίγο μακρύτερα, τό καταπράσινο και δροσερό Διακοπή, που είναι άπλωμένο σέ μία πεδιάδα από άφθονα άμπελά κι' άνάμεσα στά δένδρα, διακρίνεις τίς κόκκινες στέγες των σπιτιών του. Μύτες και μικρά άκροτήγια, σχίζονε βαθεία τή θάλασσα και μακρύνά φαίνονται τά άσπρα σπία του

ψαχ νεριών βγαίνουν άπ' τά πενήγιά καλλιά. Ο έσπερινός τελέωσε, οι ψυχές νυστάζουν. Έξαφνα, βλέπω μια ώχροκίτρινη σελήνη ν' άγάζη μέσ' στό άγκάθια και γά προχαρή στό πλακόστρωτο, καθρεφτισμένη στο νερό. Άσπρον άνοιχτή τήν τριγυριών... Φρίτω. Θάνατ τό φάσμα του πάτερ-Εύαχίου που βγήκε άπ' τό πηγάδι. Μά όχι, βλέπω καλύτερα. Είναι ό πάτερ-Άγάπιος που πηγαίνει νά εύρη τόν Άθανάηλ και γά συζητήσουν περί του αθιαγού Εύαγγέλιου και τής σύριατης άφιξης των άδελφών... Τής δέ ήτίας φλογός του κηρίου προσπιπύουσης επί τής φάλακρας, άφαιρέθοντας του καμινάκιον, τήν παρλίσα ώσαν σελήνην, τάς δέ κύκλω τριγας ώσαν άκμούς. Άδριον είναι Κυριακή. Άπό όρθο βαθύ θ' άρχίζουν ψάλλοντες οι καλόγηροι στή Παναγιά ένώ οι πηγές πίσω ήλιολούστες θά κελαιρίζουν, θάλλθουν οι έξ άδελφοί άπ' τό Παληόκαστρο. Και δ' άστράφουν πάλι τά πέταλα δ'ταν μεταλλικά τυπύθρον στο πλακόστρωτο. Σκισθόν από χαρά οι άψηλές ψυχές. Άδριο είναι ή Κυριακή των Σαββατιανών! Σέβαιο; Ναι! ή ψυχή σου άθάνατη, πενή ψηλά στα ουράνια! Σέ περιβόλια άφάνταστα... Λυγρή μετ'ηφάνεια, Μ' άφίνει πίσω τής σκιά... Ολόμορφη οφάνεια Σέ δόστια παιδιά... Τή γή και πάλι σκέπασαν τό κάτασφα τό χιόνια... Άχμίσια θά ψεύθοντε κι' άμέτρητα τά χρόνια... Μά, πάντα, όσα κι' έν διαβούν, Η μνήμη σου αθάνα, Θά μένη στήν καρδιά... Γαλάσιος Ουρανός Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΟΥ Τήν καμάρά μου έγώ τήν άγαπίω πολύ! μού φαίνεται πως είναι ένα μέρος του έκουθ μου και λυπάμαι σάν σκέπτομαι πως και μέρα θά τήν άφήσω, γιατί αισθόνομαι πως μαζί τής θά μείνη κι' ένα μεγάλο μέρος τής ζωής μου... Τό κάθε τι μου θυμίζει κάτι. Όλα και-μέσα έξερουν τί έκαμα, τί είπα, ποιός ήρθε και ένα πλήθος τέτοια, που με τόν καιρό έγώ τά λησμόνησα. Τό χρώμα τής είναι, πράσινο βαθύ, τό σχήμα τής τετράγωνο με δυό παράθυρα, που βλέπει τό ένα στον κήπο και τό άλλο στο δρόμο. Τά έπιπλα είναι μαρμαρένια και μάργεσσαν πολύ, ίσως γιατί τά συνήθισα. Πλάι, στο παράθυρο του κήπου είναι τό γραφείο μου. Εκεί νά ίδητε χαρτιά, γράμματα, τετράδια κι' ένα σωρό βιβλία! Άνάμεσα σ' όλα αυτά είναι πάντα ένα-δυό άνθογούλια γεμάτα λουλούδια, που μου φέρνουν από τήν έδοχή κάθε πρωί. Τό βράδυ, όταν πάνω τά πλαγιάσω, μια λαφριά μουκοβολιά είναι

σχορηγούμενη στο δωμάτιο μ' άπειδή κοιμάμαι με τό παράθυρο άνοιχτό, δέν με βιάζει τίς δόλουν. Οι τοίχοι είναι έχειλοί από ζωγραφίες, άπλούστατες ζωγραφίες που τίς έχω κάμει έγώ και τίς άγαπάω, γιατί ή καμιά μου θυμίζει μια μέρα τής ζωής μου και μου φαίνεται, σάν τίς κοιτάζω, πως όλα τά περασμένα, τά κοιμισμένα στή μνήμη μου, έστυλίζονται έμπρός μου, ξαναζούν. Κασνόσι ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ Πάνου αέ-χειμανιάτικο καθόλαγε κλαρί, Κλαίοντάς για τό ταίρι του πουλάκι χερμετέο. Έδιάβαινε από πάνω του τό άγέρι παγομένο Κι' έκούλαγε από κάτω του τό σνάκι, ως άργυρή Λουρίδα. Ούτε ένα λουλούδο δέν ήταν άνθισμένο Πάνω στο χιόνια τό παληό κι' ούτε σ'ό γυμναμένο Τό δάσος, δέν φαινότανε δένδρακι φυλλώμενο... Και μια μικρούλα κίνηση μόνο μέσ' στον άέρα Έξω άπ' τόν κρότο των τροχών του μύλου μαζού-πέρα (Shelley) Σκαρμίνος Λόβδος Η ΚΑΡΑΒΙΔΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ Η Γαλλική Άκαδημία, που συντάσσει τό Λεξικό τής Γαλλικής Γλώσσας, έφθασε κάποτε και στή λέξη ερεvisse-καραβίδα. Κι' έλα από τους Άκαδημαϊκούς έδωσε τήν έξηγήσή τής με τόν άκόλουθο όρισμό: «Καραβίδα= μικρό ψάρι κόκκινο, που περπατά όμοιοθαλασσικά (petit poisson rouge, qui marche a reculons.) Έπειδή όμως οι Άκαδημαϊκοί δέν ήσαν τόσο βέβαιοι γιά τήν άκριβεία αυτού του όρισμού, πρίν τόν βάλλουν στο Λεξικό, τόν έδειξαν στον περιόμο φυσιοδίφη Μπουφρόν. Κι' αυτός, χαμογελάοντας, τούς είπε: — Άίτες παρατηρήσεις έχω να κίμω. Πρώτον ή καρβίδα δέν είναι ψάρι, δεύτερον, δέν είναι κόκκινη, και τρίτον, δέν περπατά όμοιοθαλασσικά. Κατά τόλλα ό όρισμός είναι θαυμασιός! (Μετάρρασι) Άσπρος Γάτος ΣΚΕΥΕΙΣ ΜΟΥ Κάθε άνδρας όκτιμιά ένα έργο του πάντα περισσότερο ή λιγότερο άπ' ό τι του αξίζει. Ίσως νά μήν υπάρχη καλό, που νά μήν προσέχεται από σπόφο κακίας. Πολλές φορές τά μέσα μάς ύψελθόν περισσότερο από τό σκοπό. Αικλάτων ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ Η μικρή Αιλίκα, βλέποντας τόν ουρανό βαρυσυννεφιασμένο, φωνάζει:

—Μαριά! Τρέξε νά ίδης λάσπες που έχει ό ουρανός! Έστύλη από τής άσων. Κυνολοκότου Τήν Πρωτοχρονιά, ό μικρός Τάκης λέει στήν άδελφή του: — Πρέπει νά καθήσεις έντελειώς ήσυχη, γιατί ή μαμιά έχει πονοκέφαλο. Δέν βλέπεις έγώ τί σιγά παίζω τό τομαποθρό μου! Έστύλη από τό Ναύτοπ. τής Άνδρου Ο Κουφιοκεφαλάκης γκαρσόν. Ξενοδόχο. Ο παλάτης: — Γκαρσόν, τί άκαθάστο μαχαίρι είν' αυτό; Ο Κουφιοκ.: — Τι λέτε, κέρει! Τώρα δά έκοψα μ' αυτό... σαπαύνη! Έστύλη από τό Καλαμάτι. Λουλούδι ΒΑΡΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΡΑΞΕΩΣ, Άθήνα, 5 Ιανουαρίου 1921. ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ. Δέν άπαντώ είς έσοτήσις μά άπορίσις, που έπικλα βράζει καθενας τήν άπάντησιν και τήν ίδίαν στήν Όδηγόν του Συνδρομητή, άμα τόν διαβάση προσεκτικώς. (Ίδε σελ. 1-2.) ΚΑΡΤΕΣ, κάρτες, κάρτες!... Τό γραφείο μου έπλημμύρησε... Περιβόλι! Μά τί έσορφες. τί κομψές, τί πλούσιες κάρτες!... Και πόσο τυχερά τά λόγια που γράφουν άπάντα! Και πόσα αγαπητά τά όνοματάκια και τά ψευδώνυμα που φαίνονται εκεί κάτω στήν άκρίτσα!... Πρώτ'ό μιά χαριτωμένη Πρωτοχρονιά, νά καιτάξω όρες και νά διαβάξω τίς κάρτες αυτές, που έχουν τήν καλοσύνη νά μου στέλλουν οι φίλοι μου με τίς καλύτερές τους ευχές. Σας ευχαριστώ, παιδιά μου. Και τού χρόνου νά είστε καλά, νά μου ξανασημειώσετε. Άλλά και γράμματα, γράμματα, γράμματα... Πόσα έλαβα αυτή τήν εβδομάδα!... Θά μου φέση ό τόπος νάναησώ σε όλα; Νά ίδούμε... Μαυρούσα, αυτό τό ψευδώνυμο σου έδιάλεξα. Και σου έστειλα Πέμο, Περίερί στον Ήλιο, Φοιτήτά, Σέλλα Βιολάντη, Δηγήματα και Σκέψεις, Πυριδοπύλη, Παίδικον Πνεύμα. Τί ευχάριστη πρωτοχρονιά που τά κέρτασε μέ τόσα πολλά και ώραία βιβλία! Έσ' έχω μ'ό που δέδιαλεξες αυτά γιά νά αποσταλέσουν τό επρωτοχρονιάτικο δώρο σου, Ο Κόβρος Ε' μου δικαιολογείται πως δέν καθήσθωσ, παρά τήν επιθυμία του, νάνακωσθή τή συνδρομή του νωρίτερα, γιά νά μου δέξη έσοι άλη του τήν αγαπή. Μίνι σέ χωρά, όπου τό ταχυδρόμείο δέν άγεται χρέματα. Κι' έρεπε νά περιμένω, ως νά φύγη ένας φίλος του γιά τήν πρωτεύουσα του ηπείου του και νά του βγάλή εκεί τήν άπιταγή. — Τό έρω. Δέν μπορούν έλοι νά δέχθουν τήν αγαπή τους όποτε θέλουν, και πέρσι κάρτα, ως που νά βρουν ευχαρία. Άλλοι όμως, που έχουν όλα τά μέσα, έδες τίς ευχαρίες, και άργουν, και άραβάζουν... Μπορεί νά μακαρουν κι' αυτοί, δέν λέγω. Άλλά... ή αγαπή είναι δρασός! Η Φοιδόλη μου γράφει τί έντυπώσις τής από τό πέντατο φυλλάδιο του περασμένου χρόνου κι' από τό πρώτο του καλοεργίου. Η πρώτη ήταν 9)θερή. Μι' λύπη τής άποχαρίτησε τό

Ραμή και τό Ματρία, που δέν θά ξανάβρεσε πιά τάχαπέντα όνοματά τους. «Τήν ίδια έντύπωσι, λέει, μου προσένευ' κι' ή τελευταία ήμέρα τού χρόνου». Η άλλη όμως, από τό πρώτο φυλλάδιο, τί χαρούμενη! Σάν Πρωτοχρονιά! Πόσα μου λέει γιά τό «Μικρό Έθολον», γιά τήν Έπιτολή τού κ. Φαίδωνος «που τήν έβιάσασε τούσες φορές, όπως κάποι σ'έχον πάντα», και γιά όσα δημοσιεύθηκαν, και γιά όσα αναγγέλλονται τόν καλοκαιρό και τόν νέου μου συνεργατών! Και, μια περιεργή λεπτομέρεια: Η Φοιδόλη έντύπωσε ως τώρα ήτοι τό Κόμα κι' ή Μεσομακρή Άκτή ήταν... κορίτσια «δέν φταίω έγώ, λέει, άλλα τά ψευδώνυμά τους». Φυσικά! Δίν' άπαγορεύεται σ'αγόρια νά παίρνουν θηλυκά ψευδώνυμα, όπως και νά φορσουν γυναικεία τίς Άποκρίσεις... Με πολλή μου χαρά σέ ξαναβλέπω, Παυριόδρομο, όποτε από ένός χρόνου έξαφανίστη. Όχι, δέν έχω καμμία άνέγκη νά σκέψω τό κεφάλι φοβισμένως, μήπως δέν σέ συγχωρήσω γιά ένα λάθος, που με τόση συντριβή όμολογείς. Τί Διαπίστωσι, τί μαγικά θά ήσουν, έν δέν συγχωρούσα και δέν παρηγορούσα τους λυπημένους και τους... άκαρτωτούς; Μείνε λοιπόν, μείνε στήν άγκαλιά μου... μ'ήκετι άκαρτενα. Κάλιο άργά παρά ποτέ, Σικυονία Άδρα. Άρου ήσουν τόσες ήμέρες άρρωστη, δέν μπορούσες φυσικά νά στείλεις τίποτα. Έγώ σ' ευχαριστώ που και στο κρεβάτι έδεν συλλογίζουσαν παρά μόνο έμένας, καθώς και γιά τό ξεπείθωμα. Βαθεία αισθάνθηκα τόν πόνο σου, Έργατική Μέλισα, και μ' έλα μου τήν καρδιά ευχρήθικη και γίνου γρήγορα καλά όι προσφιλείς σου. Ψυχή τής Άίσθων και Μελαχροινό Αισθίαι, μου άρεσε τό γραμματάκι σας. Ναι, εύχομαι κι' έγώ νά μαζώσετε τού βίου σα, τού κ. Μιλτιάδη Κουντούρα, που τόσο διακρίθηκε άλλη φορά στον κύκλο μας. Και φυσικά, έχι μόνο στή όρση του τή Διαπλαστική, αλλά και σ'ήν κατοπινη του. Διλλίαντα, γράφε μου λοιπόν τώρα τακτικά. Πως πηγαίνει ή έγγραφή; Ζωγράφισέ μου τίποτα σέ κενίνα γράμμα σου, νά ιδώ τή γραμμή σου. Έχω τό Μεσομακρή, αυτό σου έδιάλεξα. Όχι, τώρα δέν μπορείς νά στείλεις Πνευματικός Άσκήσεις. Έπιτομάς έμε και, άργού ρά, που θά προκηρυχθή Διαγωνισμός διά τας Άσκήσεις τής Β' Έξαμήνου γιά τό 1921, μου στέλλεις μετ' Συλλογή. Σ' ευχαριστώ, Μ. Κρόκε, γιά όσα γράφεις νωρίς κι' ό κ. Ε. Σου έστειλα τή «Σέλλα Βιολάντη». Όσο γιά ψευδώνυμα, σ'ό θά μου προτάσεις μερικά τής αρσεκείας σου και θά σου διαλέξω τό καλύτερο. Έγώ δέν διάδο σέ κανένα έγκρινω μόνο. Πολύ μ' ευχαριστώ τό πρώτο σου γράμμα, Μικρό Μην, κι' επιθυμώ νά μου γράφης συχνά. Διαβίβασε και τίς διαλέξές μου ευχαριστίες στο μεγάλο σου δάσκα, που πέρσι λογία μου, όπως λέει, τά πό όμορφα χρόνια τής ζωής του. Μικρό Έθολον, Διαγωνισμός Έσπαθωμάτος έχι προκηρυχθή γιά όλο τό έτος 1921. Όσοι μπορείς νά ξεσπαθώνης όποτε θέλεις και σ' ευχαριστώ γιά τήν καλή διάθεση και γιά όσα γράφεις.

Σου γράφο βιαστικός Και με μεγάλη βία Γιατί είναι ή ώρα μία Και είμαι ησυχικός. Έσοι άρχίζει τό χαριτωμένο γράμμα του: Άντίβα, που έξακολουθεί όμως στο περ. Για τό έζημα των Ευσύμωμ που μου γράφεις, πάντα τό έχω σ'ό βίβη μου, νά δίνω δηλ. Έσθημα και στα καλά Παύδ. Πνεύματα. Άλλά τόσαν καιρό δέν έδωσα κανένα, γιατί τά μέν ώραία δέν είναι όλα παλιά, τά δέ κανούργια δέν είναι τόσο ώραία... Τί όμορφο και τό γράμμα του Βασιλείου των Άσέρων! Αρχίζει έτσι: «Άρισμόςος άποσταίει ένα φαίνόμενον έξαιρετικόν. Τά έση περνούν άλλεπάλληλα, χωρίς νάφινουν στο πρόσωπό σου κανένα σημεϊον, καμμία ρυτίδα. Η μορφή σου μένει πάντα νέα, γλυκιά και γελαστή. Όμοιάσεις με γρηαίδου πλάτανον, άπό τους έφηρους κλάδους του όποιου αναθάλλουσι νους βλαστοί γεμάτοι χιόνιν και ζοήν... Σέ φανταζόμην σά μια γιαγιά...» Κρίμα! ό χώρος δέν μου επιτρέπει νάναηρωμω κι' άλλα. Έώρας Έπιτομάς με έστειλαν αυτήν τήν εβδομάδα και οι έξής: Παρμαμισότης, Καστός (χρόνια πο' λά και γιά τή γιορτή του), Μειδίωμα τής Νίκης Ουράνιος, Όθλος και Γεργ. Άμμος. — Έπέστειλα τας παραγγελλίας των και τους ευχαριστώ όλους γιά τά καλά των λόγια. ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Άσθη τήν εβδομάδα έλαβα τά έξής: Γλάρος. — Ο Κοινωνότρογας. — Χειμωνιάτικο Βράδυ. — Σέ τέσσερις σ'α'χος» κτλ. — Θράνα κτλ. — Ματαρινίς-Πορτακαλιές κτλ. — Στή Δυστυχία. — Ο Μουσιός. — Τά κάλιντα. — Ο άφορισμός. — Παροξυσμός γέλιου. — Άπό τά Φαιδρά. — Παιδ. Ήθεύματα. Κοιμική τής προηγουμένης Σελίδος: Χειμωνιάς, Άπλό, ένώλο, τά παιδιά! Μόνο έδω μ' έπέ τό διάθρονα λιγάκι μ' έβγαίε πολύ καλό. Στήν Έλλάδα. Τολμηρό, κρατόντομο, καρδέζο, Γραμμικό δινάτι, κάνει έντύπωσι. Άλλ' ως μη παρασυρθη νά τό πιστεύη κανένας: ό άνδρας δέν ζή χωρίς έλλάδα και στήν άπελευσία του, έπίει άκόμα. Έσοι είναι ή φύση του. Κι' αυτή ή Τυχερή άκόμα, κενυόνας έσοι τήν Έλλάδα, έχι μια έλλάδα. — Στο διάβασμα. Πολύ ζώση άπεικόνιση του φωτισμού που μάς δίγει τό διάβασμα, είς στον ήλιο διαβάζουμε, είς στο άμυρό φως μιας καυτής. Καλή ιδέα και με άκακή τέχνη έστυλιώμενη. — Σιλουέτες. Η Κρυταλλένια δέν μπορεί άκόμα νά γράφη στή έντελεια ό,τι βλέπει, βλέπει όμως καλά, έχι παρατήρησι, κι' αυτή είναι μεγάλο προέθημα. Άς τό κάλλεργησθ. ως έπισηθή και τό έθος τής και θά γράφη πολύ όμορφα πρόματα. — Στο γλέντι. Μια άντίθεση. Η ουντόμια του δίνει δύναμη. Άνει έντύπωσι. — Στο άμυρο πουλάκι. Αδθηματικό, τυχερό, κοριτσάκι, Αγοταρική μέτρια. Άνθρωπινός έξογος. — Διά τή καρδιά. Καλό με λιγάκι στρυφνό, δυσκολόγητο. Όσο πιο καθαρά τό λέει κανείς, τόσο κερδί-

ζει. Θάνατ νά διατηρη τή καλλιτεχνική, τήν ποιητική έκφραση, που δέν είναι πάντα σερφή. — Σέβας. — Έπιτυχημένη παρομοίωση. Τήν έκαμαν κι' άλλα, με τό πρώτο τής Μελοθόνατης είναι καινούργιος. — Ηορηπίου. Πολύ σωστό. — Σκέλας. Έρδισίμα, ποδοθέτω. Για τήν τελευταία, θά είχα μια έντύπωσι: όπρησαν και άνθρωποι που ένομιζοντο καλοί ή κακοί και ήσαν πρόγματι τέτοιοι. Οσοδήποτε, συχνά συμβαίνει, ό κακός νά θεωρηται καλός, και τάνάκαλον. ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Όδέν ψευδώνυμον έγνωρίζεται ή άναγνωσται, έν δέν συνοψέσται υπό τού δικαιοτάτου, δε. 2. Τό έγνωρίζεται ή άναγνωσται λογέσται μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1921. Όσα συνοψέσονται από Α ένθονος είς άόδια, και όσα από Κ είς κορίτσια]. Νέα Ψευδώνυμα: Άόληγη Νύκτα, κ. (11). Μυστηριώδης Όδοιπόρος, κ. (9Τ). Μικρός Μίση, κ. (ΜΜ). Διαποροσέλιος, Άσθη, κ. (1Κ). Παιματάρα, κ. (ΚΠ). Καρποδράστης, κ. (Π). Πόληση Λαπά, κ. (ΕΤ). Άδριος Φαντάσο, κ. (ΑΜ). Άνθρωπος Έξω, κ. (ΑΡ). Τραλλός Άθηναίος, κ. (ΑΧ). Προδοσιος Μακεδονίας, κ. (ΘΠ). Λευτερός ή Θάνατος, κ. Ζεφρος, κ. (ΔΘ). Προσέβος, κ. (Ν2). Βασις τής Πατρίδος, κ. (ΣΔ). Ά. μάραντος Δόξα, κ. (ΠΒ). Κιγνάτος, κ. (ΠΚ). Ίδιόση, κ. Ά. τρώμητο Ναυτόπουλο, κ. (ΠΠ). Ηος, κ. (ΑΦ). Άναγνωσις Ψευδώνυμον: Ζιζάνιον Κερκίρας, κ. Άλκης ή Αιπλίαν, κ. Άσριν Λοκίς, κ. Παρσάν Ναυτόπουλο, κ. Κόνος, κ. Φανή τής Πατρίδος, κ. Άλεκίος, κ. Νύμφη του Δάσους, κ. Χανσοός Δών, κ. ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Διά 1 έως 5 τό πολύ προσέσις λεπ. 50 Διά 6 πώς κερταίλεον λεπτά 10 ή λέξες. Μ. Π. Έπιτυχημέν' νάναλλέσθων: — ό Πνευματογώνιος με Σεπεσμέν. Λόβρον, Λιποτάκτη. — τό Ναυτιέ τής Άεβου με Κού. τ. Άριός, Μαργα. τ. Φάουτ, Πίλημα Θωάς. — Ιού, Μουτά, Σμυρνοπούλα. — ό Μικρός Τρόικ με Σαφθη Έλληνοπούλα. — τό Μακαδονίον Ίδεώδες με Νύσον Άνοι, Τριανταφυλλίαν, Για τή Λευτεριά. — ό Κοριτσιός Άσθη με Χιώτικο Τριαντάφ. — Α. πέρτα. Γαλήνη, Γλυκίαν Άνάμ, Άμαρυνάδα, Άγούμι, Άστράταχηρ, Μαγ. Σελήνη, Βασιόλην, Μαγευ. Βραδύν, Θυέλλαν. Η Αιπλίαν άσπάζεται τους φίλους τής: Φίλδρον Ροδάθη (ακριβώς γιατί ή flora είναι ή δική μας χλωρίς, τή γράσομε με όμντα, άλλ' άπό τό άφροσ πιά αυτό τό ψευδώνυμο... γράφε τό όπως έλεγε). Άνθρωπος Έξω (εγκάρδια συλλυπητήρια) Γ. Καλάμ. (ευχαριστώ πολύ) Πίσις-Παρις (ή επανωρής έβγαίε διά τή συνεχή ξεσπαθώματα ευχαριστώ) Άόληγη Νύκτα (βέβα, έσοι πρέπει νά είναι: άραίο και πρώτοπνο και καλά κανείς που δέν στέλλει έσο δέν τό κατορθώνει, άλλα πένες έρε) μπορεί κάποτε νά τό κατορθώσι) Άλεη (έπέσεια τό ψευδώνυμο Αιλίκα ένεκρήθη δι' έλάω στο δέν)

